

Duvardaki Oyuk

– AliKemal · 21 Haziran 2016

Her fotoğraf albümü, bir başka ömrü tüketiyor. Her ömür bir fotoğraf albümünden ibaret. Giriş, gelişme, sonuç...

Albümün ilk sayfaları, hikayenin giriş bölümü. Birkaç solgun resimden ibaret. Falan tarihte, filan yerde doğmuşum. Adımı bilmem ne koymuşlar.

İlk fotoğrafın kahramanları, sevecen bakışları kucağındaki bebeğe yönelmiş, etekleri bacaklarının altlarına sarkan çiçek desenli pazenden entari giyinmiş bir kadın ile kadına ve bebeğe en az yarım metre yukardan bakan ciddi suratlı kasketli uzun adam. Fotoğrafın üstünde ise mürekkebi iyice solmuş bir yazı: "Hoş geldin bebek... Yaşama sırası sende... senin yolunu gözlüyor kuşpalazı, boğmaca, kara çiçek, sıtma, ince hastalık, yürek enfarktı, kanser filan... işsizlik açlık filan...tiren kazası, otobüs kazası, uçak kazası, iş kazası, yer depremi, sel baskını,kuraklık falan... karasevda, ayyaşlık filan... polis copu, hapisane kapısı falan... senin yolunu gözlüyor atom bombası falan... hoş geldin bebek, yaşama sırası sende..."

Bu hikayenin sonuç bölümünü geciktirebilme uğruna elden geldiğince uzun tutulmuştu gelişme bölümü.

Daha sonra doğurulup fotoğrafa eklenenler olmuştu. Birisinde yeni doğan annemin kucağındayken ben uzun adamın kucağındaydım. Bir sonrakinde de kucaktan annemle uzun adamın arasına inerek kucakları yeni misafirlere bırakmıştım. Her resim bir doğum belgesi idi. Üç kardeş, anne ve baba...

Annem!

Ve Tanrı insanı yaratırken bir damlacık sevgiden ibaret yürekler takmış bedenlerine, yüreklerde sevgiyi büyütsünler diyerek. Annem, çok büyütmüşü onu.

Akşam oldu mu, başımı kucağına yatırır, saçlarımı okşayarak masallar anlatırdı bana. Babamın bilmem kaç yılında aldığı geceliği olurdu sırtında hep, hiç eskimezdi gecelik. Bakmaya doyulmayacak kadar güzel bir resim gibi sindirirdim annemi belleğime.

Babamı ise pek görmezdim. Yaşamımda belirgin bir rolü yoktu. Sabahın köründe çıkıp gittikten sonra, hep elinde evin ihtiyacı için aldığı bir şeylerle akşam karanlığında dönerdi. Bakkal dükkanı işletirdi mahallenin birinde; eskiden, bütün mahalleli alışverişini ondan yaparken tek şikayeti veresiyesini ödemeyenler olurdu. Sonra büyük süpermarketler açılıp da insanların alışverişi azalınca şikayetleri arttı. Hep asık suratlıydı, hep işlerinden, siyasetçilerden şikayetçiydi. Sonra işleri iyice bozuldu babamın. İçindeki malların yarı tutarına devretti dükkanını. Ve o günden sonra tüm hayatımız zehir oldu.

*

Sessiz ve sakin olmalıydım saklandığım yerde, aksi halde yakalanırdım.

Beni bulamayacağı bir yerdi saklandığım yer, mutfak duvarındaki bu küçük oyuğu kimse bilmiyordu. Annemin itinayla gizli tuttuğu, gizlemek istediği şeylerini koyduğu bir yerdi. Ben biliyordum, annemi oradan bir şey alırken tesadüfen görüp öğrenmişim Annem kimseye söylemememi sıkı sıkıya tembih etmişti; birilerine söylersen, ölüürüm inşallah da, sen de annesiz kalır, Dudu halanın oğlu olursun, demişti. Dudu halam akıl hastasıydı, tımarhaneye gidip geliyordu. Beni hiç sevmiyordu. Çok korkuyordum ondan; ondan korktuğum için annemin bu sırrını söylememiştim kimseye.

Oyuğun önünü buzolabı kapatıyordu. Küçük çocukluğumuzda kardeşlerimle saklambaç oynarken de saklanırdım buraya. Onlar evin içini dört dönerek arayıp bulamadıklarında da zevkten dört köşe olurdu. Bazen kıvrıldığım yerde uyuya kaldığım da olurdu. Ortaya çıkmam gecikince kardeşlerim bırakırlardı aramayı, başka oyunlara geçerlerdi; annem bilirdi burada olduğumu, gelip uyandırır, dışarı çıkartırdı beni. Şimdi, eskiden oynadığımız saklambaç oyunlarından çok farklı, çok korkunç bir nedenle saklanmışım oyuğun içinde. Bulunursam öldürülecektim! Evin içinde yankılanan silah seslerini duyduğumda anlamıştım bunu.

Evin içinde odadan odaya dolanarak, bağıra çağıra beni arayan sesini, küfürler savurarak sağa sola savurduğu eşyaların gürültüsünü duyabiliyordum.

Ayak seslerinden mutfak kapısı önüne geldiğini anladım. Yumuşatmaya çalıştığı sesiyle, "Ahmet! Nerede saklandıysan çık ortaya! Yemin ederim ki, bir şey yapmayacağım!" diye seslenmeye başladı.

Avuçlarımı var gücümle suratıma bastırıyordum, tırnaklarımın herbiri etime girmişti. Yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Korkuyla titriyordum. "Tanrım! Ne olur bulamasın beni, ne olur!"

Tanrı, korkma, diyordu; sen benim gizimde gizlisin, simsiyah karanlığı örtüp üzerine görünmez kıldım seni.

Mutfak kapısını bir omuz darbesiyle yıkıp açtı. Menteşelerinden kurtulan kapı gürültüyle yere kapaklandı. Elektrikli açarak aydınlattığı mutfakta dolaplardan bulaşık makinasının içine varıncaya kadar açıp bakmadığı bir yer kalmadı. Kendimi içeri çekip iyice büzüştüm, sırtımı oyuğun arka duvarına adeta yapıştırdım. Buzdolabının kapısını açıp baktığını duyumsadığımda yüreğim ağzımdan çıkmak üzereydi. Bağırılmamak için var gücümle dudaklarımı ısırırdım. Yürek çarpıntılarım kulaklarımda atıyordu. Onun da duyacağından kaygılıydım, o an yüreğimin durmasını o kadar çok istedim ki!

"Duymasın kalp atışlarımı, duymasın Tanrım, ne olur..."

Buzdolabının kapısını kapatırken öyle bir çarptı ki, dolap sarsılarak devrilecek sandım. Mutfak masasının kenarındaki sandalyelerden birini tekmeledi; sandalye gürültüyle devrildi. Şimdi de mutfak balkonun kapısını açıp balkona çıktı. Avını kovalayarak nefes nefese kalmış bir kaplanın nefes alıp vermesi gibi kesik kesik soluduğunu duyuyordum. Kendi nefesim de hızlanmıştı. Suratıma ellerimi öyle kuvvetli bastırıyordum ki, tırnaklarım yüzümün içindeydi. Balkona çıkıp dönen ayak sesleri buzdolabının yanına kadar gelip durdu. Buzdolabını öne doğru çekip arkasına mı bakacaktı acaba? Gözlerimi örten parmaklarımı araladım, buzdolabının arkasındaki dar aralıktan bakarak omuzuna asmış olduğu pompalı tüfeği gördüm. Onun görüş açısında olabileceğimden kaygılanarak daha da geriye çekilmeye çabaladım. Ne mümkün! Artık küçük bir çocuk sayılmazdım, on iki yaşımıdaydım. Bu küçük oyuğa kendimi zor sığdırmıştım. O, masa üstündeki cam sürahideki suyu dikti başından, hepsini içti, sonra da sürahiyi yere çarptı. Cam kırıklarının tiz sesi doldu mutfağa. Bir sandalye daha tekmeledi masa kenarından.

"Nasıl kaçmışsa, kaçmış, gitmiş piç!" diye homurdandı.

Yerdeki kırık kapının üstünden yürüyerek elektriği kapattı, çıktı mutfaktan. Nihayet yine karanlığın görünmezliğine bürünmüştüm.

Yüzümden çektim ellerimi. Suyun altından çekmişim gibi ıslak olduklarını hissettim. Ağlamış mıydım, yoksa terlemiş miydim? Yüzüm, yıkamışım da kurulamamışım gibi ıpsıladı. Terim ve göz yaşlarım birbirine karışıyordu, fakat duyulma kaygısıyla en ufak bir hıçkırık çıkartamıyordum. Antreden gelen ayak seslerinin çıkış kapısına doğru uzaklaştığını duydum. Kapının açıldığını duymaya çalıştım, ama duyamadım.

"Acaba çıktı mı evden?"

Çıkıp gitmiş miydi acaba? Büzüldüğüm yerde kaskatı kalakalmıştım, kıpırdıyamıyordum. Öylece beklemeyi sürdürdüm. Bacaklarıma, belime kramplar girmeye başlamıştı. Canımı acıtıyorlardı. Sesimi çıkartmamak için dişlerimi adeta birbirlerine kenetlemiştim. Bir ömür kadar uzun zamanlar tükettim öylece. Dışarıdan en ufak bir ses dahi gelmiyordu. Oyuktan çıkmaya karar verdim.

Bacaklarım öyle uyuşmuştu ki, onları ellerimle taşıyarak çıkartabildim oyuktan. Ellerimi paçalarımaya sürterek iyice silip kuruladım. Uzun bir zaman karıncalanmalarının bitmesini bekledim bacaklarımın. Kulaklarımı dışarıdan gelecek en ufak sese açtım. Hiç ses yoktu. Sonra zorlanarak dikildim, dar aralıktan sürtünerek dışarı çıktım. Cam kırıklarına basmaktan korunmak için ayaklarımı yerden hiç kesmeden, sürüyerek kırık kapıya ulaştım. Üstünden geçerek kapı aralığına sindim, başımı çıkartmadan koridorun iki tarafına da göz attım. Dış kapının açık olduğunu gördüm. Demek ki, çıkıp giderken kapıyı geri

kapatmadığı için duymamıştım sesini. Antrenin ışığı açıktı. Herşey normal görünüyordu. Yaşadıklarımın bir rüya olup olmadığını algılamaya çalıştım. Rüya mı görüyordum acaba? Duvar saatinin sesi gerçektir. Saat ona geliyordu. Geceydi. Ses çıkartmamaya özen göstererek dış kapıya yöneldim. Her yer kanlar içindeydi, korkunçtu. Gördüklerim bir rüya olamazdı. Bu evden hemen çıkıp kaçmalıyım. Dış kapı orada açık duruyordu, çıkmalı, doğruca karakola gitmeliydim. Salonun açık kapısından yerde yatan annemi gördüm. Orta sehpasının hemen yanında sırt üstü yatakalmıştı. Üzerindeki geceliği ilk kez böylesine yıpranmış gördüm. Kana boyanmıştı ve her tarafı yırtılmıştı. Midem ağzıma geldi, kusmamak için zor tuttum kendimi. Üzülmeye, olayın korkunçluğunu algılamaya vaktim yoktu. Dışarı vurmadan hıçkırıklarla ağlıyordum. Yeniden dış kapıya yöneldiğim an Tanrı'nın sesini bir kez daha işittim. Çıkmış gibi yapıp, dışarda gizlenmiş olabileceğini fısıldıyordu bana. Kapıdan çıkma kararlılığımdan çark ettim bir anda, mutfağa dönerek balkona çıktım. Kapının iç tarafındaki anahtarı çıkartıp dışardan kilitledim. Korkunun verdiği güç ile panik halindeki bir kedinin çevikliğine kavuşmuştum, çok hızlı hareket ediyordum. Balkondan aşağı baktım, sarkarak inemeyeceğimi gördüm. Üçüncü kattaydım, atlarsam muhtemelen sakatlanırdım. Annemin çamaşırları astığı ipleri kestirdim gözüme, onları kullanarak inebilirdim. Çözemedim ipleri, kesmem gerekiyordu. mutfağa dönüp bir bıçak buldum, kapıyı yeniden kilitleyip çamaşır iplerini kesmeye koyuldum. Düğümleyerek hızla birbirine ekledim hepsini. Bir ucunu balkon demirlerine bağladım. Aşağı sarkıttım. Balkon kapısının kolunun zorlanarak açılmaya çalışıldığını duyduğum an, kapı camındaki yüzü gördüm. Kapının kilitli olduğunu gördüğünde tekmeleyerek açmak istedi, Allah'tan dışarı değil, içeri doğru açılan bir kapıydı, açamadı. Elindeki pompalı tüfeğin dipçigiyle camı kırdı, namlusunu bana doğrulttu. İpi tuttum, demirlerden aşırımd kendimi. Silahın namlusundan çıkan ateşi gördüm bir anda, bir anda aşağı doğru sarkmaya başladım. Bütün kuvvetimle avuçladığım ipten aşağı doğru öyle hızlı kayıyordum ki, ip avuç içlerimi yaktı.

Yola ayak basar basmaz koşmaya başladım. Arkamdan atılacak kurşunların bana ulaşması mümkün değildi.

Karakol sokağına girdiğimde bağırmağa başladım:

"Polis amcaaa! Polis amcaaa!"

Karakol kapısına ulaştığımda kollarımdan tutarak içeri taşıdılar beni.

"Ne oldu?" diye sordular.

"Babam! Babam, annemi ve kardeşlerimi öldürdü!" dedim. "Beni de öldürecekti, kaçtım..."